

overfor en Begæring fra Industriens Side om at faa et Museum, som skal fremhjælpe Kunstindustrien, altsaa dog Industrien, og det samtidia med at Industrien her i Danmark paa alle mulige Maader søger at tilrive sig aldeles urimelige — ja jeg tør sige ublu — Fordelse paa den almindelige Befolknings Beføstning. Bestræbelsen er her i Landet at skabe en kunstig Industri, det er netop Djemedet for Foreningen for det nationale Arbejde, og ved at understøtte og imødekomme Ønsker fra en Kommités Side, i hvilken der, som i den her nævnte, findes de mest fremragende Medlemmer af Foreningen for det nationale Arbejde, laane vi denne Sag en Støtte, som det dog ikke er, i alt Fald ikke hidtil, har været vor Mening at hde Protektionismen her i Danmark. Lad os først se, siger jeg, hvad Industrien selv vil gøre i saa Henseende, lad os se, om Industrien selv vil møde med talrige frivillige Bidraa; lad os se, om den er i Stand til at skaffe Genstande til at sætte ind i et saadant Museum. Lad os se, om den selv gør noget, før Staten træder til. Dette er den naturlige Vej i saadanne Sager, men ikke, at Staten i Virkeligheden stiller sig i Spidsen, paatager sig Sagen, og hvis det ikke gaar for de andre, bliver det Staten, som driver Forretningen og ikke de andre. Derfor tillader jeg mig at anbefale Forslag under Nr. 179 om at udstemme Bevillingen af 50,000 Kr. til et saadant Kunstindustri-museum. — Under Nr. 180 findes et Forslag, som er Tinget vel bekendt fra tidligere Aar, men som jeg, tilligemed et andet Medlem af det sædvanlige Flertal, ikke har tiltraadt. Jeg kan for min Part sige, at Grunden til, at jeg ikke har tiltraadt Forslaget er følgende — det er jo et Forslag om til en Dampskibsforbindelse mellem Esbjerg og Parkston at bevilge 2 Mill. Kr. I de foregaaende Aar blev dermed forbundet den bestemte Hensigt, at der skulde bhaaes 3 Dampskibe af den na den

være naturligt, at man udtaler et almindeligt Ønske om, at Tanken om en Stats-Dampskibsforbindelse mellem Esbjerg og England holdes aaben, men at man ikke giver dette Udtryk i et bestemt formuleret Ændringsforslag, naar man ikke nærmere er i Stand til at angive, hvorledes Sagen skal udføres. Dertil kommer en anden Omstændighed af en noget anden Bestaffenhed. Vi vide alle, at selv om vi indsætte dette paa Finansloven, bliver denne Bevilling dog ikke brugt, det vil kun faa en eneste Betydning, nemlig den, at den af Folketinget vedtagne Finanslov bliver 2 Millioner højere, end den i Virkeligheden er. Jeg tror ikke, det er heldigt, at det sker. Man har fra forskellige Sider bebrejdet os, at vi forlange Medføttelser af Skatter. Hvor kan man i det hele taget forlange større Udgifter, naar Folketingets Finanslovs Indtægter i Virkeligheden knap og nap dække Udgifterne? Hvis vi nedsætte Udgiftsiden med 2 Millioner, saa kunde det blive Tilfældet, at de andre Udgifter fuldt ud bleve dækkede. Denne Indvending gælder den ene Finanslov efter den anden, at man hvert Aar sætter disse 2 Millioner mere til Udgift. Det er vel 2 Millioner Kr., om hvilke vi vide, at de aldrig komme til Anvendelse; men det bliver dog stadig to Millioner paa Finansloven. Ellers er det 2 Millioner, som skulde anvendes til forskellige Ting, men her er det en Udgift til samme Ting, som aldrig sker. Dette bringer os i Virkeligheden i en mindre heldig Stilling. Jeg tror, at det naturligste vilde være for alle dem, der som jeg i Principet ønske, at der kommer en Stats-Dampskibsforbindelse mellem Esbjerg og Parkston, at man i Aar og indtil videre ikke opstiller det paa den Maade paa Finansloven, men vedbliver gennem Finansudvalget at pleje Underhandlinger med Regeringen, om man ikke kan faa en saadan Forbindelse i Stand, og forbeholder sig, naar Tiden kommer, og naar man i Virkeligheden kan blive enig med